

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-354/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Marijanu Glavašu, u pravnoj stvari tužiteljice Dubravke Skenderović (OIB: 66777057034) iz Tuheljskih Toplica, III. Mihanovićev ogranak 21, koju zastupa punomoćnica Mirela Hajdarević, odvjetnica u Zagrebu, protiv tuženika OTP banka d.d. (OIB: 52508873833), Split, Domovinskog rata 61, kojega zastupa punomoćnik Miroslav Plašćar, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Žurić i Partneri d.o.o., Zagrebi, radi utvrđenja ništavosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 5. svibnja 2026. u prisutnosti tužiteljice, punomoćnice tužiteljice i zamjenice punomoćnika tuženika Ane Marije Jukić, 25. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništava i bez pravnog učinka odredba Ugovora o kreditu 67413/04 od 26. travnja 2004. koji su sklopili tužiteljica Dubravka Skenderović kao korisnik kredita i Splitska banka d.d. kao kreditor, u dijelu čl. 4. kojim je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 2,00 % od iznosa odobrenog kredita te kojom se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu neovisno o iskorištenom iznosu kredita.

II Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. isplatiti tužiteljici Dubravki Skenderović iznos od 302,61 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 28. travnja 2004. do isplate, i to za razdoblje do 31. prosinca 2007. po stopi od 15 % godišnje, za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određivala za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određivala za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određivala za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. pa nadalje po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, kao i

naknaditi tužiteljici troškove parničnog postupka u iznosu od 251,54 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 25. svibnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, sve to u roku od 15 dana.

III Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je u svojstvu korisnice kredita 26.4.2004. s prednikom tuženika Splitska banka d.d. sklopila Ugovor o kreditu br. 67413/04 za iznos od 15.000,00 EUR po prodajnom tečaju tuženika na dan korištenja (isplate) kredita. Prema odredbi čl. 4. Ugovora o kreditu naknada za obradu kreditnog zahtjeva bila je 2,00 % od iznosa odobrenog kredita te se tužiteljica – korisnica kredita obvezala platiti istu neovisno o iskorištenom iznosu kredita. Predmetna naknada naplaćena je tužiteljici 27.4.2004. u iznosu od tadašnjih 2.280,00 kn, a što sada predstavlja iznos od 302,61 EUR. U konkretnom slučaju tužiteljica je pristupila već po predniku tuženika sastavljenom ugovoru te se o odredbama ugovora, a posebno o odredbi koja se odnosi na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, nije pojedinačno pregovaralo niti je tuženik tužiteljicu tijekom pregovora i prilikom sklapanja ugovora informirao na što se naknada odnosi, kao i svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti. Navedeno je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa je time tuženik postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, kao i Zakona o obveznim odnosima. Tužiteljica nije imala nikakav utjecaj na odredbe Ugovora o kreditu unaprijed formulirane od strane prednika tuženika pa tako niti na odredbu o naknadi za obradu kredita, što sukladno svemu tome istu odredbu čini nepoštenom i stoga ništavnom (pravilno ništavom). Kako je u slučaju ništavosti tuženik u obvezi vratiti primljeno temeljem takve odredbe, tužiteljica predlaže donijeti presudu kojom će se utvrditi ništetnost (pravilno ništavost) gore spomenute odredbe, kao i naložiti tuženiku isplata – povrat iznosa od 302,61 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 28.4.2004. do isplate i troškovima postupka.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka u cijelosti osporava osnovu tužbe i tužbenog zahtjeva, dok visinu naplaćene i ovdje zatražene naknade ne čini spornom. Ističe prigovor zastare, a nastavno navodi da je iznos sporne naknade jasno naznačen u ugovoru, što tu odredbu čini lako uočljivom i razumljivom pa je nedopušteno utvrđivati njezinu eventualnu nepoštenost, odnosno ništavost. O toj odredbi se i pregovaralo te je tužiteljica imala mogućnost utjecaja na sadržaj iste, dok je tužiteljica u svakom trenutku bio slobodna odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni na tržištu. Ugovaranje odredbi o naknadi za obradu kredita bilo je uobičajeno u tadašnjem bankarskom poslovanju te nije bilo nikakvih propisa koji bi ukazivali na nedopuštenost takvog postupanja. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu troškova postupka.

3. U provedenom postupku sud je izvršio uvid u tečajnu listu Splitske banke d.d. na 27.4.2004., Ugovor o kreditu br. 67413/04 od 26.4.2004. otplatne planove, dopis tužiteljice po punomoćnici od 13.1.2023., saslušana je tužiteljica.

4. Svi provedeni dokazi ocijenjeni su sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", br. 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11. - pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23. - dalje: ZPP).

5. Tužbeni zahtjevi su osnovani.

6. Između stranaka nije sporno da su tužiteljica i prednik tuženika Splitska banka d.d. 26.4.2004. sklopili Ugovor o kreditu br. 67413/04, a kojim je prednik tuženika kao banka odobrio tužiteljici kredit u kunsnoj protuvrijednosti od 15.000,00 EUR, s time da se kredit isplaćuje po prodajnom deviznom tečaju kreditora važećem na dan korištenja (isplate) kredita. Kredit je bio bez određene namjene, dok je u čl. 4. Ugovora između ostaloga određeno da naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 2,00 % od iznosa odobrenog kredita, a tuženica se kao korisnica kredita obvezala platiti naknadu neovisno o iznosu iskorištenog kredita.

8. Nadalje, nije sporno da je prednik tuženika 27.4.2004. tužiteljici doista i naplatio takvu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od tadašnjih 2.280,00 kn (što je tada predstavljalo protuvrijednost iznosa od 300,00 EUR prema prodajnom tečaju prednika tuženika), a što sada predstavlja ovdje utuženi iznos od 302,61 EUR. Između stranaka svakako je ostalo sporno da li je predmetna ugovorna odredba kojom je tuženik ovlašten naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva ništava te ovisno o tome pripada li tužiteljici pravo na povrat tako isplaćenog iznosa.

9. Prema odredbi čl. 81. st. 1. u vrijeme sklapanja Ugovora važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br. 96/03. – dalje: ZPP) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. U odredbi st. 2. istoga članka navedeno je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Sukladno odredbi st. 4. tog članka ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

10. Iz predmetnog Ugovora razvidno je da se radilo o potrošačkom ugovoru i to unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru tuženika na koji tužiteljica nije imala utjecaj, a što je u svom iskazu koji sud prihvata kao iskren i uvjerljiv dodatno potvrdila i sama tužiteljica. S obzirom na navedeno, a u skladu s gore citiranim odredbama ZPP-a, na tuženiku je u ovom postupku bio teret dokazivanja da se o spornoj ugovornoj odredbi o naplati naknade za obradu kredita pojedinačno pregovaralo, a što tuženik ovdje ničim ne dokazuje. Tako tuženik npr. ne dokazuje da su stranke prije i u vrijeme sklapanja Ugovora pojedinačno pregovarale i utvrdile egzaktno parametre i način obračuna sporne naknade kojim bi tužiteljici bilo valjano obrazloženo što ugovorena naknada obuhvaća i zašto se naplaćuje, što sve pak ukazuje da je tuženik prema svom

vlastitom nahođenju odredio visinu naknade i nametnuo je tužiteljici, pa stoga takva odredba nije razumljiva te nedvojbeno dovodi do zaključka da je u konkretnom slučaju visina naknade isključivo ovisila o odluci jedne ugovorne strane – ovdje tuženika. Tužiteljici su u ugovoru morali biti određeno predloženi i objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma obračuna naknade kako bi na temelju određenih i razumljivih kriterija mogla predvidjeti sve potencijalne ekonomske posljedice koje iz te odredbe mogu proizaći, pa kako je ta odredba Ugovora o zaračunavanju naknade u konačnici ovisila isključivo o odluci jedne ugovorne strane - tuženika, bez da su određeno i razumljivo navedeni uvjeti obračuna, to je predstavljalo odredbu koja je uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice jer je nastala situacija da je tuženik, kao vjerovnik, jednostrano odredio i nametnuo obvezu tužiteljici koju ista nije mogla valjano predvidjeti, na nju utjecati niti provjeriti njezinu visinu zbog nedostatka potrebnih jasnih i razumljivih kriterija, što je sve u suprotnosti s načelom savjesnosti i poštenja. Iz tih razloga sporni dio odredbe čl. 4. Ugovora ukazuje se nepoštenom i stoga ništavom (čl. 87. ZPP-a).

11. S obzirom na prethodno utvrđenje o ništavosti (ništetnosti) spomenute ugovorne odredbe u smislu citiranih odredbi ZPP-a u svezi odredaba čl. 103. i čl. 105. tada važećeg Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", br. 53/91., 73/91., 3/94., 7/96., 112/99. i 88/01. - dalje: ZO), pri tome shodno valja primijeniti odredbu čl. 104. st. 1. ZO-a o posljedicama ništavosti tj. vraćanju primljenog po osnovi ništave odredbe uz odgovarajuću primjenu odredaba o vraćanju stečenog bez osnove. Prema odredbi čl. 214. ZO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nesavjestan (nepošten) od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kako je prema nalazu suda prednik tuženika bio nesavjestan stjecatelj (istom je kao banci s obzirom na sve gore navedene okolnosti moralo biti poznato da se radi o nepoštenoj i stoga ništavoj odredbi), to je sada tuženik u obvezi vratiti tužiteljici nepripadno stečeni iznos koji je njegov prednik obračunao i naplatio tužiteljici kao naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, sve sa zateznim kamatama tekućim od dana stjecanja.

12. Slijedom izloženoga, valjalo je prihvatiti tužbeni zahtjev te uz prethodno utvrđenje ništavosti osporene odredbe naložiti tuženiku isplatu iznosa od ukupno 302,61 EUR za koji je provedenim dokazima utvrđeno da je od strane tuženika stečen bez osnove. Zatezne kamate u skladu s gore izloženim i traženju tužiteljice teku od prvog dana iza dana nepripadnog stjecanja spornog iznosa pa je tako i odlučeno u izreci presude. Stopa zatezne kamate temelji se prvotno na odredbama čl. 1. Uredbi o visini stope zatezne kamate ("Narodne novine", br. 72/02. i 153/04.), a nakon 1.1.2008. na odredbi čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23. – dalje: ZO).

13. Tuženik svojim navodima nije uspio osporiti osnovu potraživanja tužiteljice. Za ovaj sud nije sporno da općenito odredba o naknadi za obradu kredita nije ništava, međutim to ne isključuje njezinu eventualnu ništavost ukoliko se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo te je uzrokovala neravnotežu između potrošača i trgovca kao što je i utvrđeno u ovom konkretnom slučaju. Tijekom ovog postupka tuženik nije niti pokušao obrazložiti strukturu stvarnih troškova koji bi navodno bili obuhvaćeni i podmireni spornom naknadom, kao i njihovu visinu, dok sam način određivanja naknade u postotnom, a ne nominalnom iznosu jasno ukazuje da se ugovorena i naplaćena naknada ne može dovoditi u vezu s tužnikovim stvarnim troškovima

sklapanja ugovora (nejasno je zašto bi sami po sebi ti troškovi bili viši ukoliko je iznos kredita viši). Sporna odredba o naknadi za obradu kredita svakako ne predstavlja bitan sastojak ugovora o kreditu kako je isti određen odredbom čl. 1065. ZOO-a, dakle ne radi se o predmetu ugovora i cijeni u smislu odredbe čl. 84. ZPP-a kada ne bi bilo dopušteno ocjenjivati poštenost takve odredbe. U odnosu na istaknuti prigovor zastare za napomenuti je da zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva (što je ovdje slučaj) počinje teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora (pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30.1.2020.), a kako se tek ovom nepravomoćnom odlukom utvrđuje ništetnost sporne odredbe o naknadi, to zastarni rok od 5 godina koji se ovdje primjenjuje (čl. 371. ZOO-a) nije niti počeo teći za utuženo potraživanje tužitelja te stoga zastara svakako nije mogla nastupiti.

14. Trošak tužiteljice odnosi se na trošak zastupanja iste po punomoćnici odvjetnici i to: za sastav tužbe – 25 bodova (Tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika /„Narodne novine“, br. 138/23. - dalje Tarifa/), za pribavu isprava o predmetnom kreditnom odnosu prema zahtjevu od 13.1.2023. – 25 bodova (Tbr. 36. t. 3. Tarife), za sastav podneska od 24.2.2025. (koji iako je podnesen bez prethodnog odobrenja sud smatra svrsishodnim u ovom postupku) - 25 bodova (Tbr. 8. t. 1. Tarife u svezi Tbr. 7. t. 1. Tarife), za zastupanje na ročištu 5.5.2026. - 25 bodova (Tbr. 9. t. 1. u svezi Tbr. 7. t. 1. Tarife) te za pristup na ročište za objavu ove presude – 12,5 bodova (Tbr. 9. t. 3. u svezi Tbr. 7. t. 1. Tarife), sve prema vrijednosti predmeta spora od 302,61 EUR (koju je sud odredio primjenom odredbe čl. 40. st. 3. ZPP-a na prigovor tuženika uzimajući u obzir da ovdje istaknuti zahtjev za utvrđenje samo služi za ocjenu osnovanosti zahtjeva za isplatu u tom iznosu), što ukupno čini 112,5 bodova koji primjenom Tbr. 54. Tarife daju iznos od 225,00 EUR. Tužiteljici je priznat i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 13,27 EUR, odnosno ovu presudu u istom iznosu sve sukladno Zakonu o sudskim pristojbama ("Narodne novine", br. 118/18. i 51/23. – dalje: ZSP) i Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine", br. 37/23.), što sveukupno čini trošak tužiteljice u iznosu od 251,54 EUR.

15. Kako je tužiteljica u cijelosti uspjela u parnici, valjalo je primjenom odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a naložiti tuženiku nadoknaditi troškove tužiteljici u cijelosti, odnosno odbiti zahtjev tuženika za naknadu troškova.

16. Odluka o zateznim kamatama na trošak parničnog postupka tužiteljice temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, a ista teče od dana donošenja ove presude do isplate po stopi određenoj odredbom čl. 29. st. 2. ZO-a.

U Zagrebu 25. svibnja 2026.

SUDAC:
MARIJAN GLAVAŠ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave iste. Žalba se podnosi putem ovog suda na županijski sud.

DNA:

1. pun. tužiteljice
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30888-7f216**

Kontrolni broj: **08790-f0f0a-105bc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.